

Често вярата кара хората да искат да избият груговерците - но тя е най-доброто нещо, с което разполагаме.

Евреи и палестинци се избиват взаимно в Израел, на западния бряг на река Йордан и в Ивицата Газа. Индуисти и мюсюлмани си устройват взаимно кланета в целия Индийски полуостров, палаят къщи или влакове, пълни с техни близки. Католици и протестанти продължават да се избиват в Северна Ирландия. Сунити и шиити са грабнали оръжия един срещу друг в целия мюсюлмански свят. Често религиозни терористи са толкова решени да убият груговерците, че са готови да погубят и собствения си живот.

Това не е най-добрата реклама за вярата, нали? Ако религията кара хората да желаят смъртта на други хора, може би тя е вредна за света.

През хилядолетията не един път е доказвала, че носи злини. Само през последните десетилетия индусти и сикхи се избиват взаимно, взривяват самолети, обстрелват храмове, те си с артилерийски снаряди. По време на някои от боевете в Шри Ланка тамилски индусти са стреляли с автоматично оръжие по училищни автобуси, пълни с будистки деца. А в отговор будистите са бомбардирани индуистки училища. Хиляди кшайци са израснали като сираци, защото техните будистки родители са били изклани по време на Втората световна война заради запоев на висши шинтоистки духовници.

Ако погледнем още по-назад, близо един милион източноправославни арменци са били избити от турски мюсюлмани

в началото на миналия век. Цялата европейска история е един ужасен кошмар от убийства, извършвани от християни, или убийства на християни. Само през т.нар. „30-годишна война“ една трета от населението на тогавашна Европа - над 7,5 млн. души - са загинали в конфликтите между католици и протестанти. Историята на Англия е пълна с примери за протестанти, избиващи католици. Във Франция католици погубват протестанти, а в Испания християни убиват евреи. Почти върху цяла Европа пада вината за провеждането на Кръстоносните походи, при които християни отнемат живота на мюсюлмани. Списъкът може да продължава безкрайно. Крал Олаф Тригвасон обобщава цялата европейска история с едно изречение, от около хилядната година - „Цяла Норвегия ще бъде християнска или ще бъде избита!“.

Така че - лоша ли е религията? Фактът, че всички религии проповядват любов, но в повечето случаи предизвикват омраза, не може да бъде отхвърлен с лека ръка като някакво дребно несъответствие.

Ако обърнем погледа си само към омразата, предизвикана от религиите - и оставим настрана всички убийства и зверства - историческият доклад става още по-ужасяващ. Твърде много вери и изповедания са се посветили в продължение на човешката история да мразят други вери и изповедания. Само например преди няколко стотици години протестантски геномации наричат папата

„вавилонска блудница“, а папа Льв XIII описва протестантите като „врагове на Христовото име“. Отрицанието между сунити и шиити започва едва няколко години след смъртта на Мохамед. Източното православие винаги е назовавало католицизма „фалшива религия“. През 1997 г. група, наричана с Сюз на Ортодоксалните Равини обяви, че всички консервативни или реформирани движения в юдаизма „не са изобщо юдаизъм“. Раздорът между будисти и шинтеисти е раждал твърде много омраза през вековете.

Ако вземем под внимание всички тези факти, става изключително изкушаващо да наречем религията ретроградна, а влиянието ѝ - разколническо. И това изглежда е гледната точка на Европа, в която броят на вярващите рязко намалява през последния един век. Днес едва десет процента от гражданите на Европейския съюз редовно посещават религиозните

служби на която и да е вяра. За сравнение в САЩ те са над петдесет процента. Европейците като че ли не могат да забравят кръвопролитията, причинени от вярата в миналото.

Да убиеш в Божието име или в името на вярата си хвърля позор върху всяка една религия и би трябвало да служи като знак за внимание на всеки един човек. Но може ли да бъде причина да изоставим вярата си? Ще бъде ли светът едно по-добро място, ако религията просто изчезне?

Много хора ще отговорят на този въпрос с „да“. И тъй като е невъзможно този експеримент да бъде осъществен, понеже вярата със сигурност няма да бъде изличена, никога няма да можем да отговорим на въпроса с абсолютна увереност. Когато обаче видим ужасите на религиозно мотивирано насилие или омраза, може би по-правилният въпрос ще бъде: „Няма ли светът да бъде още по-ужасно място без

религията?“

Това, което всъщност стои зад много „религиозни“ конфликти, са етнически, икономически или национални различия - фактори, които биха съществували, без значение дали някои от участващите в тях изобщо някога са чували думата „Бог“. Сблъсъците в Израел например не са на чисто религиозна основа - в региона евреи, мюсюлмани и християни живеят относително мирно в продължение на около 1300 години. Съвсем доскоро конфликтът в Светите земи бе предимно за земя и за това, чия собственост е тя. Палестинците мразеха евреите, тъй като виждаха в тях потисници, а не заради юдейската им вяра. Тази омраза бе много по-късно трансформирана в антисемитизъм. Евреите мразеха палестинците, защото гледаха на тях като на терористи, не защото бяха мюсюлмани - и много по-късно омразата се превърна в антимиюсюлманска настрейка. Ако териториалният проблем бъде разрешен, религиозните различия ще отпадат моментално на втори, дори трети план.

По същия начин напрежението между католици и протестанти в Северна Ирландия притежава религиозен компонент, но същността му е класова и национална. Протестантите в Северна Ирландия са обикновено с по-висок социален статус и са англофили, а католиците са работническата класа и искат изгонването на омразните британци. Представете си, че религията просто се изпари и тези две групи се разделят една срещу друга без религиозните си етикети. Нека да си представим, че от утре

те са просто „оранжеви“ срещу „зелени“. Вярвате ли, че конфликтът мигновено ще изчезне? Не. Ще продължава, както е съществувал и до днес. Може би дори ще се влоши, тъй като на бившите вече християни - католици и протестанти - няма да им се налага да показват любов на своята близки.

Подобни етнически, класови и национални различия стоят зад почти всички конфликти, които на пръв поглед изглеждат религиозни. Дори и да си представим, че християнската и мюсюлманската вяра изчезнат - може би 11 септември отново би се случил. В Арабския свят, където мнозина президент Запада, цяха да се намерят достатъчно хора, които да осъществят терористично нападение дори и заради културни различия. Всъщност след като Коранът открито забранява избиването на невинни, мнозина са изтъквали аргумента, че терористите не са истински мюсюлмани, те са просто фанатици. Има твърде много хора на този свят, които са готови да извършат същото, без значение дали съществува религията, или не.

Хората от всички вери трябва дълбоко да се замислят над насилието, извършвано в името на религията. Позицията ни трябва да бъде твърда срещу омразата, прокарвана от онези, които заявяват, че вярват в нещата, в които и ние вярваме. Но в никакъв случай не бива да изоставяме вярата си. По-скоро трябва да се стремим тя да бъде още по-искрена. Само тогава съществува някакъв шанс насилието да се прекрати.

Грег Истърбрук,
Tangents

Църквата през 2011 година

Продължава от стр. 1

- В тази огромна вълна от възрастни хора се очаква да има десетки милиони, които ще се стремят да направят нещо значително в края на дните си. Много от тях са търсили цястостта на различни места и мнозина си признават, че все още не са го открили.

- Тези възрастни ще желаят нещо на което да се посветят дълготрайно и напълно.

- Тази група не гледа на себе си като на възрастни хора. Ето защо всяка организация, която

гледа на тях по този начин, бързо ще загуби предаността им.

- Новото поколение от възрастни хора ще се интересува все повече от дълбоките библейски истини.

Готови ли сме за „новите“ възрастни?

По време на мои срещи с ръководители в църквата често съм задавал въпроса какво правим, за да посрещнем нуждите на тази възрастова група, особено след като влиянието и ще се усети в следващите пет години. Повечето от тях признават, че никога не са се замисляли върху въпроса,

а още по-малко са правели стратегически планове за достигането ѝ.

Смята се, че това поколение ще оформя лицето на различни организации в света през следващите 25-30 години. Много светски групи в обществото правят сериозни планове и харчат милиони долари, за да достигнат до този „нов вид“ възрастни хора. Изглежда обаче, че от всички възможни организации адвентната църква е най-малко подготвена за тази нова възрастова вълна.

Повечето сериозни и добри евангелизационни

проекти в църквата през последните 40 години бяха насочени към по-младите поколения. Всъщност църквата трябва да продължи стремежа си да достигне младите с евангелската вест. Малко са обаче църквите, които са насочили усилия и към по-възрастните. И ако не променим отношението си, този огромен поток от хора ще остане незаосенат от вестите ни. Въпросът какво прави църквата за по-възрастните може да се окаже определящ за вечността на десетки милиони хора по света.

cn. Adventist Review